

El Campionat de Catalunya, de futbol

El Barcelona continua guanyant per tres gols d'avanatge

El Badalona, vencedor del Sabadell, passa al segon lloc, mentre l'equip de la Creu Alta resta en el darrer — Un resultat estrambòtic a Sarrià

A GIRONA

AHIR A CAN RABIA

Els campionats de futbol

CATALUNYA

Primera categoria A
Girona-Barcelona, 0-3.
Sabadell-Badalona, 1-2.
Espanyol-Júpiter, 7-4.

Primera categoria B
Calella-Sants, 2-2.
Martínez-Sant Andreu, 1-3.
Granollers-Terrassa, 3-1.
Horta-Europa, 3-1.

Segona categoria preferent

Primer grup
Poble Nou-Gimnàstic, 1-3.
Segon grup
Sant Cugat-Mollet, 4-3.

Primera categoria A					
Barcelona	7	0	0	27	8
Badalona	7	3	2	12	8
Girona	7	3	0	4	16
Espanyol	7	2	1	4	15
Júpiter	7	3	1	4	12
Sabadell	7	1	2	4	9

Primera categoria B					
Sant Andreu	7	5	1	13	5
Granollers	7	4	1	17	10
Terrassa	7	4	1	2	10
Calella	7	4	0	3	12
Martínez	7	2	2	3	14
Horta	7	2	1	4	13
Sants	1	0	3	4	10

Segona categoria preferent

Primer grup					
Manresa	6	4	1	1	25
Vic	6	4	1	1	29
Thuro	6	4	1	1	9
Tarrega	6	1	1	4	9
Sant Cugat	6	1	1	4	9
Mollet	6	1	1	4	12

Segon grup					
Donostia-Irion	0-2				
Ossuna-Arenas	1-3				
Baracaldo-Athletic	2-0				

Grup gallego-asturià					
Stadium Aviles-Oleas	3-2				
S. Gijón-D. La Corunya	7-0				
Unión S. Vigo-Oviedo	1-2				

Grup Lleuant					
Elx-Lleuant	1-0				
Múrcia-Hércules	4-3				
Gimnàstic València	1-2				

Grup andalús					
Malacitano-Betis	2-0				
Sevilla-B. Granada	1-1				
Jerez-Mirandilla	1-1				

Grup centre					
Madrid-Racing (dissabte)	4-1				
Valladolid-Saragossa	0-2				
Nacional-Athletic	2-2				

Grup base					
Irún	4	1	1	22	5
Ath. Bilbao	6	4	0	2	15
Arenas	6	2	3	1	8
Ossuna	6	1	1	4	12
Donostia	6	1	0	5	6

Grup Centre					
Madrid	7	5	2	0	20
Saragossa	7	5	0	2	12
Santander	7	3	1	3	11
Nacional	7	2	1	4	14
Ath. Madrid	6	2	0	4	11
Valladolid	6	1	0	5	8

Grup Lleuant					
Múrcia	7	5	0	2	24
València	7	4	0	3	16
Hércules	7	4	0	3	15
Lleuant	7	4	0	3	26
Gim. Valén.	7	2	0	5	11
Elx	7	2	0	5	6

Grup andalús					
Sevilla	7	6	1	0	22
Jerez	7	3	2	2	13
Granada	7	1	4	2	9
Mirandilla	7	2	2	3	7
Betis	7	1	3	3	9
Malacitano	7	2	0	5	9

Grup gallego-asturià					
Oviedo	7	6	0	1	34
Vigo	7	4	0	3	16
Coruña	7	3	0	4	7
Celta	7	3	0	4	18
Gijón	7	3	0	4	23
Avilés	7	2	0	5	9

PARTITS PER AL DIUMENGE

VINENT
Primera categoria A
Barcelona-Júpiter.
Badalona-Girona.
Sabadell-Espanyol.

Primera categoria B
Martínez-Granollers.
Calella-Sant Andreu.
Horta-Sants.

Segona categoria. — Primer grup
Vic-Thuro.
Manresa-Sant Cugat.
Mollet-Tarrega.

Segon grup
Gràcia-Gimnàstic.
Poble Nou-Reus.
Santboia-Amputa.

Grup gallego-asturià
Oviedo-Vigo.
Coruña-Celta.
Gijón-Avilés.

Grup andalús
Sevilla-Jerez.
Granada-Mirandilla.
Betis-Malacitano.

Grup Lleuant
Múrcia-València.
Hércules-Lleuant.
Gim. Valén-Elx.

Grup centre
Madrid-Saragossa.
Santander-Nacional.
Ath. Madrid-Valladolid.

Grup base
Irún-Ath. Bilbao.
Arenas-Ossuna.
Donostia-Nacional.

Grup Lleuant
Múrcia-València.
Hércules-Lleuant.
Gim. Valén-Elx.

Grup andalús
Sevilla-Jerez.
Granada-Mirandilla.
Betis-Malacitano.

Grup Lleuant
Múrcia-València.
Hércules-Lleuant.
Gim. Valén-Elx.

Grup centre
Madrid-Saragossa.
Santander-Nacional.
Ath. Madrid-Valladolid.

Grup base
Irún-Ath. Bilbao.
Arenas-Ossuna.
Donostia-Nacional.

Grup Lleuant
Múrcia-València.
Hércules-Lleuant.
Gim. Valén-Elx.

Grup andalús
Sevilla-Jerez.
Granada-Mirandilla.
Betis-Malacitano.

Grup Lleuant
Múrcia-València.
Hércules-Lleuant.
Gim. Valén-Elx.

El Barcelona triomfà merescudament per tres gols a cap

Una gentada mai no vista al camp del Girona ha presenciat aquest encontre, que havia desvetllat un gran interès pels factors que hi concorrien, que eren la gran actuació del Barcelona en el present Campionat, i l'esclatant victòria assolida el diumenge anterior pel Girona al camp del Júpiter. Tot feia preveure un encontre disputat, per bé que hom confiava en una victòria dels blaugranes, però no escapava a ningú que el Girona li oposaria una ferma resistència i a més feia tots els esforços possibles per arrabassar algun punt als seus contraris. El partit, però, no hi ha respost a les esperances que hom hi havia posat. Solament a la primera part s'ha vist jugar l'equip del Barcelona, sobretot la seva davantera, però a la segona meitat de temps el joc ha transcorregut enmig d'un ensofiment general del públic, ja que cap dels dos equips ha jugat a futbol (el Girona no hi ha jugat en tot el partit), i els jugadors, o més ben dit, els mitjos i defenses d'ambdós equips, han anat més a l'home que a la pilota; solament Balmansa, que ha estat el millor mig en el camp, ha jugat sense brutícia.

El triomf del Barcelona ha estat merescut en tot moment, i han donat sempre la sensació d'ésser més equip que el Girona, el qual ha fet el pitjor partit d'aquesta temporada. No ha tingut cap línia completa, i individualment solament Farró, Castillo i a estones Ramon, han jugat com cal; els altres ho han fet tan

ZABALO

malament que semblaven més aviat jugadors de quart equip que de primera categoria. S'ha de tenir en compte, però, que a més de jugar malament, ha estat desgraciat. Ja que Trias ha fet incomprendiblement un gol a la seva porta; era el primer i es portaven cinc minuts de joc. Indubtablement això ha demoralitzat l'equip, i el Barcelona ho ha aprofitat per acabar la primera part amb el resultat de tres gols a cap, que havia d'ésser el definitiu. També cal consignar que el Girona ha jugat sense el defensa titular Torredor, el qual ha estat substituït amb més voluntat que enfront per Sals, el qual ja de bon començament ha resultat lesionat fortament, i a la segona part ja no ha sortit fins un quart d'hora d'abans que s'ha posat d'extrem dret; en aquesta part Ramon ha jugat de defensa, cobrint el lloc de Sals, i després ha estat Trujillo qui ha ocupat el mateix lloc. Es pot dir, doncs, que el Girona ha jugat solament amb deu jugadors quasi tot l'encontre.

En la jugada que Sals s'ha lesionat ha sofert també una forta lesió al cap Ventolrà, el qual ha estat retirat del camp per a tornar a sortir al cap de deu minuts amb el cap embenat.

Amb tota puntualitat, l'àrbitre Castarlenes ha arreglat els equips així:

GIRONA: Francàs, Farró, Sals, Campa, Castillo, Trias, Lluch, Bestit, Trujillo, Ramon i Ferrer.

BARCELONA: Iborra, Zabalo, Areso, Bardina, Berkesy, Balmansa, Ventolrà, Raich, Escobé, Fernández i Munilloch.

Surt el Barcelona i la seva davantera amb magnífica combinació arriba fins a la porta de Francàs, però la defensa aconseguix allunyar la bola. Tot seguit es veu que els blaus-grana s'emportaran el triomf, ja que la seva davantera crea innombrables perills davant la porta del Girona, i pels mitjos els locals, sobretot Campa, que ha estat l'home més dolent al camp, no poden subjectar els extrems que, especialment, Munilloch, s'escapen amb una facilitat gran i els seus centres són perillosos.

Als cinc minuts de joc Sals i Ventolrà en anar a picar amb el cap una pilota alta, surten tots dos lesionats; Sals queda inutilitzat per tot el partit, i Ventolrà ha d'estar un quart fora del camp per a ésser atès degudament, i reapareix amb el cap forat embolicat. Un minut més tard Trias en voler aclarir una pilota pifiada per Sals, introdueix incomprendiblement la bola a la seva porta, i d'aquesta manera s'apunta el Barcelona el seu primer gol.

El Girona, de tant en tant, fa al-

guna arrencada pels extrems, però els defenses contraris curen d'allunyar el perill, la qual cosa els és ben fàcil perquè els davanters locals no hi són i solament Trujillo fa perillar en poques ocasions la porta del Barcelona.

Van vint-i-quatre minuts de joc quan Escobé després de driblar Farró llança un tret que val el segon gol per als seus i deu minuts més tard obté en un aldarull el tercer i últim gol. Així acaba el primer temps de joc amb intens domini del Barcelona.

A la segona part, el Barcelona no s'ha emprat a fons i això i el Girona ha estat molt malament, ha fet que resultés força avorrida. El joc s'ha endurit per culpa de l'àrbitre, i els jugadors anaven més a l'home que a la pilota, sobretot en aquest aspecte Campa, Areso i Bardina, per sobre de tots, seguits per Trujillo i Zabalo.

El joc ha transcorregut també amb força domini del Barcelona, però els seus davanters han estat força desorientats en el xut a gol, i per altra part l'aldarullada defensa que ha fet el Girona, no ha deixat fer ni ha fet cap joc. Berkesy ha llançat alguns xuts a gol, però li han sortit desviats, i un sol xut que a anat a gol, ha estat tret per Francàs.

En una arrencada, Lluch quan es trobava a dos metres d'Iborra, es carregava violentment per Areso i Zabalo, que li fan perdre la pilota, sense que l'àrbitre hagi assenyalat la falta i que ha estat el començament del joc brut, que en cap moment Castarlenes ha sabut tallar amb la deguda energia, ja que sovint deixava d'assenyalar fets amb tota la mala intenció, però com que el del xutlet domina, els jugadors ha aprofitat de valent, arribant a donar a greditxos Zabalo, Trujillo i Iborra, sense que l'àrbitre en fes cas, ni expulsés a cap d'ells, que en aquest cas concret havien d'ésser Zabalo i Trujillo, que són els que s'han ballat.

El partit, que ja es feia pesat, s'ha acabat amb el triomf del Barcelona per tres a zero, i enmig del desengany dels seus gronins, que han vist que el seu equip no n'ha rascat ni una en tot l'encontre.

L'àrbitre Sr. Castarlenes ha tingut una actuació ben desgraciada i ell sol ha estat el causant del joc brut fet a la segona part.

Del Barcelona, Iborra a la porta ha complert i ha evitat un gol amb una esplèndida parada a un xut de Trujillo. La defensa, bé. Dels mitjos el millor Balmansa, seguit de Berkesy, i Bardina fou el més fluix. La davantera tota ella ha jugat bé a la primera part, i sobretot l'ala esquerra.

El Girona ha fet un partit dolentíssim i solament Parri i Castillo han complert i a estones també Ramon i els extrems. S'ha notat en gran manera la manca de Torredor, i l'execució de les jugades va desorientar el Júpiter de tal forma que els seus onze jugadors anaven completament

L'Espanyol després d'una primera part magnífica, vencé el Júpiter per 7 gols a 4

L'Espanyol, tornant pels seus furs, presentà ahir davant el Júpiter el conjunt que requeria un club del seu prestigi categoria. El resultat — i més que el resultat, la classe de joc emprada per l'equip blau-blanc — demostra a bastament l'equivalència soferta el diumenge passat en la consecució de l'equip que va lluitar contra el Badalona. És que aquell arrencament era veritablement una equivocació? És que no podia disposar en aquell partit dels mateixos elements d'ahir? Si estaven lesionats,

a la deriva. Una superioritat incontestable palesa en aquesta primera part l'equip de Can Rabia. El Júpiter, prou desmoralitzat amb el resultat aconseguit contra el Girona en la darrera jornada, no n'entrevia ni una, fins a l'extrem d'haver de permutar el lloc de mig centre entre Sala i Soler.

A la segona part, les coses canvien totalment. L'eficàcia del joc del mig centre de l'Espanyol, que s'havia palesat en tot el transcurs del primer temps, fou anulada pel

Green, el davantier anglès de l'Espanyol, creant ahir una bona exhibició. Fou l'autor de tres gols i es destaca notablement durant el partit

(Foto Berd-Buyosa)

com és possible que en una setmana s'hagin guanyat totes les lesions?

Probablement aquestes preguntes quedaran inconcluses. Nosaltres, que precisament fem uns comentaris potser una mica crus en resumir el partit, contra el club de la Costa, respecte al desgraciat conjunt que va presentar l'Espanyol, constatem amb satisfacció que l'Espanyol torna pel camí que li assenyalava el seu historial. No podia desferar així com així del campionat de Catalunya, i comprenent-ho d'aquesta manera presentà els millors elements de que podia disposar.

No és d'estranyar, doncs, que el conjunt espanyolista ens oferís una primera part plètorica d'entusiasme i de joc de qualitat. Una primera part excel·lent, en la qual totes les seves línies donaren un rendiment, fins i tot superior al que s'esperava. La rapidesa i la concepció i l'execució de les jugades va desorientar el Júpiter de tal forma que els seus onze jugadors anaven completament

seu causament, i també per la tasca desplegada per l'àrbitre Soler del Júpiter, de tal forma que si el partit hagués durat quinze minuts més, ahir els incondicionals espanyolistes potser haurien passat una mala estona.

L'actuació d'ahir del Júpiter i l'Espanyol fou l'anvers i el revers de la medalla. Primera part i començament de la segona: domini absolut de l'equip espanyolista i desgraciat actuació del Júpiter. Vint minuts després de començar el segon temps, l'Espanyol dominat i el Júpiter atacant desesperadament per tal de remuntar el resultat.

De totes formes, tot el que el joc de l'Espanyol baixà de classe sabé mantenir la diferència. Les causes a què es deu que el partit tingues aquesta variació no són degudes a altra cosa que a l'actuació dels mitjos centres. A la primera part Soler, de l'Espanyol jugà esplèndidament i com en els seus millors temps, fent ruïlla tot l'equip; però després fou Soler, del Júpiter, el qui s'imposà i féu

FIXADOR TABU

DOMINA
ABRILLANTA
PERFUMA
Els
CABELLS

creixer la moral del seu equip donant-li l'impetuosa necessària per arribar davant el gol contrari. Podríem dir que fou un partit entre "Soters".

A desgrat que el mig centre Júpiter fou al segon temps un dels millors elements, la reacció del club del Poble Nou fou deguda també en bona part al jove Galvany. Amb l'entusiasme característic en ell, brega incansablement, i les seves ràpides incursions infiltraren poc a poc als seus companys un desig d'emulació, que es traduí en un millor conjunt i una major eficàcia.

El partit des del primer moment semblava que havia de guanyar-lo l'Espanyol. Atacà de bell antuvi, i això desconcertà els júpiterins, i de seguida va obligar el porter contrari a entrar en acció. Al cap de quinze minuts, una passada llarga a Green, és recollida per aquest, i d'una mitja volta descollocà Simó i aconseguí el primer gol. Fou un gol d'aquells que es poden aturar, però el porter Júpiter es va desorientar, i la bola li passà suauement entre els dits.

Uns moments abans d'aquest gol, Martorell va haver d'intervenir amb un plongeon enorme, per deturar un xut de Galvany. Al cap de 25 minuts, una defensa Júpiter incorre en "foult", que és castigat per l'àrbitre. Llançada la falta per Quesada, llança un fort xut que rebotà a les mans del porter i tocà la xarxa. Aquest gol també era deturable, però el porter del Júpiter no estigué massa afortunat ahir en el seu debut al primer equip.

Cinc minuts després Green és objecte d'un "sanvitx" a l'area fatal, el qual és castigat amb penalty, que transformà Soler en el tercer gol, per mitjà d'un bon xut, Escassos

minuts després d'aquest gol. Green, en una jugada molt intel·ligent, passà a Edelmire, i aquest, sobre la marxa, aconseguí el quart gol. Poc abans d'acabar la primera part, el Júpiter fa el seu primer gol, per mitjà de Galvany, en entrar amb decisió pel mig dels defenses.

Començada la segona part, l'Espanyol continua encara dominant, i en una avançada de la davantera, Quesada centra, i Green, ben col·locat, fa el gol número cinc.

A partir d'aquest gol començà el descens de gol espanyolista. Galvany, en una capcinada fantàstica, tornà a portar la intranquil·litat als de l'Espanyol. No obstant, l'Espanyol s'apuntà el sisè gol, per mediació de Llecuna, d'un xut de lluny, fortíssim.

El tercer gol Júpiter no trigà gaire a venir. Soler passa a Garcia, i aquest rematà esplèndidament a la xarxa. Una estona després, Terradelles desvia una mica un xut de Galvany, i és el quart del Júpiter. Els partidaris de l'Espanyol comencen de veure una mica negra... però Manolín té cura de tornar-los la confiança, i fa el setè i darrer gol de la tarda.

Els millors jugadors de l'Espanyol han estat Edelmire, Llecuna, Quesada i Green. I del Júpiter, Font, Galvany i Soler.

Els equips s'arreglaren de la forma següent: ESPANYOL. — Martorell, Teruel, Pardo, Espada, Soler, Llecuna, Quesada, Edelmire, Green, Manolín i Domènec.

JUPITER. — Simó, Daniel, Ibáñez, Font, Soler, Sala, Pérez II, Galvany, Garcia, Perpiñà i Terradelles.

L'àrbitratge, a càrrec d'Esteve, en general va satisfer.

S. COSTA

A SABADELL

En un partit violent i accidentat, el Badalona bat el Sabadell per 2 gols a 1

Va ésser una cosa lamentable el que presenciem ahir en lloc d'un partit de futbol. Feia temps que no havíem vist tantes violències, que embrutaven completament una partida que havia començat bé.

Cal admetre en el futbol una dura fins a cert límit, però mai no ha de confondre's el joc dur amb el violent i perillós, i aquest va fer la seva aparició en la partida d'ahir bastant sovint. Alguns jugadors en sofrien les conseqüències, entre ells Schil, precisament el responsable de tot el que succeï. Schil no sap compendre fins a quin punt arriba el joc legal i on comença el prohibit pels reglaments, i això fa que en moltes de les seves jugades l'àrbitre hi hagi d'intervenir. Cap jugador no s'havia extralimitat fins que Schil entrà de mala manera a Sospedra i el lesionà d'importància; des d'aquell moment varen ésser altres els jugadors que es prengueren certes llibertats contra el físic del contrari. Abans del mig temps el propi Schil va ésser víctima de la modalitat de joc, en una topada amb Calvet i Sospedra.

En vista del mal caire que prenia la lluita, Mallorquí, que dirigia la partida, va cridar, durant el descans, els capitans i delegats dels cercles contendents i els va fer avinent que allò no podia seguir pel mal camí emprat, i que expulsaria del camp el jugador que persistís a practicar violències; l'enèrgic advertiment de l'àrbitre no va fer l'efecte que era d'esperar, ja que al cap de pocs minuts de represa la lluita, Borràs va fer una entrada perillósíssima a Perera, el qual restà lesionat per llarga estona. La conducta francament censurable de Borràs va ésser sancionada per l'àrbitre d'acord amb l'advertiment que havia fet, i tot seguit decretà l'expulsió del defensa badaloní.

Des d'aquell moment els jugadors es reprimiren, però encara espurnejava el joc reprovable, que finalment Mallorquí extirpà del tot gràcies a la seva energia, amb la qual cosa aconseguí endegar el joc pel bon camí, del qual mai no havia d'haver sortit.

L'actuació del Sabadell va ésser ben poc convincent, i com de costum, es produïren fallades enormes de la tripleta central de la línia d'atac, la qual en el primer temps no va saber assegurar el partit, malgrat tenir manera de sobres de fer-ho. Com poques vegades veïrem l'equip sabadellenc a la deriva, i a estones amb una desmoralització gairebé total. N'és una prova la mena de canvis que s'introduïren a l'equip durant el segon temps, que palesaren un desconcert evident.

El Sabadell està

El Campionat de la Primera Categoria B

Batut l'Europa al camp de l'Horta, el Sant Andreu resta sol en primera posició

A SANT MARTI

El Martinec és batut pel Sant Andreu, per 3 gols a 1

Des que es juga el campionat de Catalunya d'enguany, el grup de més interès ha estat el del grup B. Aquest grup, que el formen equips —algun del qual ja havia jugat en el grup A— que tenen una igualtat de forces i això fa que els partits que juguen teneu un gran interès.

No hi ha dubte que en el grup B no hi hagi algun partit o altre que no porti un cert interès. Tenim, per exemple, com ja fa dues setmanes, van jugar un partit molt emocionant entre el Martinec i l'Europa. L'empat assolit pel club de Sant Martí va fer que a aquest club li tornés la moral perduda.

El dilluns passat vam tornar a veure un partit ben emocionant i d'interès. El que van jugar el Sant Andreu i el Granollers i per tant menys en el partit jugat entre el Martinec i el Sant Andreu —la rivalitat inter-barcelonina— es va tornar a gaudir una tardada emocionant: vam veure altra vegada jugar a futbol, amb un entusiasme i un interès per ambdós equips, que moltes vegades no es veu en els camps de la primera categoria grup A.

Tots dos onzes van posar en la lluita un gran interès, car a tots dos els interessava guanyar els dos punts que hi havia en l'empat. Al Martinec li interessava guanyar, perquè així podia tenir l'esperança de poder aconseguir una classificació honorable en acabar el torneig del campionat; i als de Sant Andreu també els interessava fer-se amb els dos punts, per tal de poder-se assegurar el primer lloc de la classificació, i així automàticament entrar en el grup A.

El partit fou presenciat per un gran nombre d'espectadors, els quals emplenaven gairebé tot el camp, i en entrar al terreny de joc els dos equips foren acollits amb grans aplaudiments pels seus respectius "aficionats".

El desenvolupament de la lluita va resultar força interessant, puix que els dos equips posaren en la lluita un elevat entusiasme per a triomfar. La major coordinació de les línies del Sant Andreu, especialment en el segon temps, els valgué que aquests assolís aquesta clara i neta victòria.

En el primer temps solament va marcar-se un gol, i aquest favorable al Martinec. Fou aconseguit al cap de cinc minuts de començada la partida, i el seu autor fou Alvarado. Durant la resta del temps d'aquesta primera part, ambdós equips atacaren les respectives porteries sense treure'n cap profit.

En el segon temps va venir la reacció de l'equip de Sant Andreu, i al cap de cinc minuts de començada aquesta part assolí l'empat per mediació de Roig. A mesura que avançava el temps, la davantera andreuana va desenvolupar un joc de conjunt que va superar al seu adversari, i així vam veure com els de Sant Andreu marcaven el segon gol per obra de Valliberra. Aquest nou gol va animar els jugadors del Sant Andreu, els quals van llançar-se a fons per tal d'augmentar l'avantatge i assegurar-se la victòria, i aquests després foren correspostos amb un nou gol, el tercer del Sant Andreu, marcat per Pinheiro. I d'aquesta manera assegurava la victòria del seu equip.

Arbitratge el senyor Pujol, i els equips es formaren de la manera següent:

Martinec: Petrus, Catalfà, Madricó, Magí, Moreno, Iranzo, Alvarado, Balada, Cases, Gumà i Mas.

Sant Andreu: Cruz, Falcuera, Sanç, Perera, David, Castille, Gómez, Pinheiro, Roig, Valliberra i Ubeda.

OCELL

A GRANOLLERS

Una gran lluita dels dos equips vallesans que es decideix a favor del local

Podem ben dir que l'encontre d'avui ha estat el de la màxima emoció i també el de la màxima concurrència de la present temporada.

I és comprensible. Dos clubs del Vallès, ambdós disposats a donar l'assalt a la primera categoria, i distants l'un de l'altre per un sol punt en la classificació.

Guanyador el Terrassa, el camí li quedava planer per a arribar al lloc desitjat, i en canvi deixava el Granollers en dificultat, en forma que ja podem dir gairebé eliminat per a aconseguir el primer lloc.

Vençut el Terrassa, el Granollers podia encara, i amb raó, esperar la renovació del títol que tan magníficament va assolir la temporada passada.

Per això no és d'estranyar, doncs, la gran gentada que ha assistit al partit, i els comptats per centenars la representació terrassenca, disposada, com ho han fet, a animar els seus.

Però el Granollers, més ben dit: els jugadors locals, saben el que representava guanyar o perdre aquest encontre, i tots els han fet els impossibles per assolir el desitjat triomf, amb més o menys èxit, però amb identic entusiasme i voluntat.

No cal dir, doncs, que el joc entre els dos onzes vallesans ha estat renyit i dur, i rapidíssim, i que si el vencedor mereix tota mena d'elogis, també el vençut mereix l'admiraació i el respecte, perquè ho ha estat amb tots els honors i després de batres, com vulgarment es diu de campana a campana.

Si un guanyador hi havia d'haver-hi en aquest partit havia d'ésser el Granollers, i per tant la seva victòria la considerem justa i com a premi a les millors ocasions que han sabut crear a la porta contrària.

Perquè, si bé cal reconèixer que el Terrassa ha assolit maresca els locals fent-los anar durant molt de temps a la deriva, cal també reconèixer que el Granollers ha donat una bona lliça de futbol als seus contraris durant els vint-i-cinc minuts primers del partit —els millors de l'encontre— en els quals l'onze granollerí ha teixit més que jugat, i ha aconseguit dos esplèndids gols que bé valien els dos punts en disputa.

Després, quan el Terrassa ha marcat el seu primer i únic gol, a conseqüència d'una fallada de Valls, els locals han perdut el control i s'han deixat dominar pels contraris, i per poc que no els costa l'empat, i qui sap si també la pèrdua del partit.

Però la lògica finalment s'ha imposat i les dues ocasions clares que Sant ha tingut per a marcar, i s'ha deixat escapar, s'han vist compensades amb la poca efectivitat dels davanters terrassenca, i a darrera hora amb l'obtenció del tercer gol granollerí, entrat pel mateix Santz com a just corol·lari a les seves valentes intervencions.

L'encontre s'ha desenvolupat en pla de veritable campionat i fins i tot el nerviosisme, com si es tractés d'una gran final, s'ha apoderat dels jugadors; però l'arbitratge ha castigat amb rigor el jugador que s'havia extralimitat. El públic també s'ha mostrat nerviós i ha protestat diverses vegades, i amb raó, les equivocacions de l'arbitratge.

El partit ha tingut un segell d'emoció i interès, tota vegada que després del gol terrassenc hom preveia un possible empat i la temença d'una derrota. Però quan el Granollers ha entrat el tercer gol, s'han apaiçats els ànims dels aficionats locals i s'han esvaït les il·lusions dels forasters.

Cap resaca no poden sentir els aficionats de Terrassa, car els seus representants han donat el màxim rendiment. El seu adversari d'avui ha estat de quantitat i cal tenir en compte que jugava en terreny propi.

Deixem, doncs, com a nota remarcable d'aquest campionat, aquest gran joc que ha tancat la primera volta del torneig.

Primer gol, al cap de cinc minuts, d'un cop de cap de Guix II.

Segon, Santz, set minuts més tard, també d'un cop de cap.

Al cap de 25 minuts, Pueyo fa el tercer.

La segona part encara és més moguda i dura que la primera. Santz falla un gol inevitable.

Els atacs alternen fan lluir els porters. A poc a poc, els locals s'imposen, ara Santz fa el quart gol. Ibarra resulta lesionat. I poca estona després l'arbitratge assenyalava la fi de la partida.

Equips: Ibarra, Vilanova, Alcorià, Castro, Loyola, Cadafalch, Brío, Pueyo, Burillo, Marqués, Colomer, el Terrassa. — Casanoves Aparici, Valls, Martí, Rovira, Torres, Eugeni, Guix II, Santz, Rubiés i Guix I, el Granollers. — Ermengol, enèrgic, però s'ha equivocat sovint en l'apreciació de faltes, i ha deixat descontentos vençuts i victoriosos. — JOFRA.

A HORTA

L'Horta venç l'Europa per tres a un

No cal dir que era d'emoció aquest partit, esperat amb interès pels "letes" dels dos bàndols, fent-se múltiples controvèrsies sobre si es tractaria la cadena de les victòries de l'Horta sobre l'Europa en els partits de campionat des de l'ascens seu a la Lliga professional.

Una vegada més s'ha confirmat la superioritat local de l'equip hortenc, vençent-lo amb un resultat net de tres a un.

Aquesta contrarietat de l'Europa li resta dos bonics punts que de moment el priven de mantenir-se a la capçalera dels líders de la categoria.

En canvi l'Horta, amb el resultat d'ahir, es va allunyant de la cua, cosa no decidida ni molt menys encara, puix que tan solament acabà ahir la primera volta, que si no ha estat en excés dura per als equips contendents, no ha estat res de dolç, i el que es prepara per a la segona és presenta amb major duresa.

Vam veure ahir un Europa entusiasta i la davantera, voluntària en la lluita mitjana i molt dur en la defensa, excessivament dura, que mereixia la ingrata amonestació per part de l'arbitratge.

No obstant, la iniciativa del joc correspongué a l'Horta, que féu un partit propi de campionat, de bon joc a la primera part, a la qual ja va guanyar el partit amb els tres a un.

Primer fou Barnet qui, en dues jugades magistrals, un xut i una rematada, aconseguí el primer gol, al cap de tretze minuts de joc.

Cinc minuts després Domínguez, en una jugada precisa, obtingué el segon gol de l'Horta.

Aquest segon gol encoratjà un xic l'Europa, que, portant a cap uns atacs a fons i en un magnífic centre de Ventura, entrà decidit i oportú Ballester, el qual, d'un

cop de cap, s'apuntà l'únic gol de l'Europa.

L'Horta mantingué l'atac una altra vegada, lluitant desmesuradament les dues línies mitjanes, i Sabadell s'imposà amb el seu joc clàssic de passada curta i ràsa, servint la davantera pels extrems.

Barnet, poc abans d'acabar el primer temps, aconseguí el tercer gol, d'un xut superb, dels anomenats de bandera, que mereixia una ovació.

La segona part tingué tres fases: una de reacció intensa de l'Europa, en el primer quart d'hora, aguantant l'Horta la forta escome-

sa. Una altra de domini dels hortencs, que unes vegades el poc enfront en el xut, altres per la bona actuació de Montserrat i per últim per l'excés joc violent emprat per la defensa Barberà i Martín, no pogueren alterar el marcador. La tercera fase va ésser de pura defensa hortenc, no preocupant-se ja de l'atac i si solament a mantenir el tres a un. En aquest quart d'hora ja a penes es veié joc; molta jugadors al camp, actuant tots sense control. L'Europa intentà multiplicar-se, però el temps transcorria i ja no passà res més.

L'arbitratge senyor Santiago, malgrat l'existència de molts "letes", féu un excel·lent arbitratge.

Els equips s'arreglaren com segueix:

Horta: Barnet, Sandro, Mir, Solanes, Sabadell, Ribó, Maloral, Capdevila, Domínguez, Cambra i Barnet.

Europa: Montserrat, Barberà, Martín, Alminyana, Jimeno, Muntañer, Soler, Mas, Ballester, Cuenca i Ventura.

F. A.

Els campionats regionals

Jornada de resultats estrepitosos

A PAMPLONA

Osasuna, 1 - Arenas, 3

PAMPLONA, 14. — Al camp de San Juan se celebrà el partit de la copa Basca Osasuna-Arenas. Els navarresos foren batuts per tres punts a un pels bascos. El resultat en si no és el pitjor per a l'Osasuna, sinó que davant un equip com l'Arenas, que no té res de particular, realitzà una actuació molt feble, la qual cosa demostra que s'hauria de preocupar seriosament dels elements que necessitarià per a intervenir amb èxit mitjà en el torneig de Lliga de primera Divisió.

L'Osasuna començà jugant bé i en un avançat Arenas sent en safata a Vergara, el qual marcà l'únic gol d'aquest equip.

Abans del descans empatà l'Arenas en rematar Gurruchaga amb encert un xut de gairell.

En la segona part l'Osasuna embotella els seus contraris, però sense resultat.

En canvi els arenas, en aprofitar les dues ocasions que se li presentaren favorables per a batre el porter local aconseguiren altres dos gols per Suárez i Zuluaga.

Arbitratge malament el senyor Elizari.

Els equips s'arreglaren així: Arenas: Eguizabal, Aguirre, Arriola, García, Petrela, Sibosa, Larrodo, Goado, Gurruchaga, Suárez i Zuluaga.

Osasuna: Zannanondia, Pichi, Muguiro, Reich, Aranzaz, Tell, Aizcorri, Irujo, Vergara, Sánchez Pasqual i Catuchas.

A MADRID

Nacional, 3 - Athletic, 2

MADRID, 14. — Es reuní molt de públic al camp del Peral, on contendingen a la tarda el Nacional i l'Athletic.

Estigué encarregat de dirigir la contesa el col·legiat Hernández Arece. Els equips presentaren la formació següent:

Nacional: Bueno, Serrano, Suárez, Sánchez, Fraga, Zulueta, Moriones, Caramelo, Quesada, Ortiz de la Torre i Santz.

Athletic: Pacheco, Mesa, Valcarlos, Gabillondo, Ipiña, Peña, Marín, Abadón, Navarro, Estombar i Sorriehero.

Fou un partit interessantíssim. Durant els noranta minuts es mantingué en un to emocionant. Els nacionalistes es defensaren perfectament en el seu terreny de petites dimensions, mentre l'Athletic, mancat de gairebé la totalitat de la seva davantera titular, no tingué encert davant la defensa dels propietaris del terreny. Pel joc desenvolupat per la línia mitjana vermella-blanca i molt especialment per Ipiña, que en el seu accidental lloc de mig centre destacà de manera noticable, el partit no hauria tingut dubtes per a l'Athletic si en la línia davantera s'hagués arreglat homes de facilitat rematada. Només els dos extrems es mantingueren bé en el primer temps i decalgueren en el segon. Però el tercer interior estigué francament malament tota la tarda. En això s'emportà la palma Navarro, molt pesat.

Els nacionalistes posaren en la contesa el seu màxim coratge. I bon joc en la majoria dels seus jugadors. Climent, en primer lloc, el tercer del Nacional, que quedà a la seva prudença amb un bon joc, i els mitjos aïes Sánchez i Zulueta, sobretot aquest.

No ens agrada l'arbitratge d'Herrández Arece. Creiem que els seus faltes serien dictats amb un esperit d'imparcialitat. El cert és, no obstant, que perjudicà l'Athletic.

A SANT SEBASTIÀ

Donostia, 0 - Irún, 2

SANT SEBASTIÀ, 14. — Per dos a zero fou batut dilluns el Donostia pel seu vell rival Irún de l'Unión.

El triomf dels fronterers fou merescut. Dominaren durant tot el partit, si bé a la segona part la seva pressió va ésser més intensa que en els primers 45 minuts.

Sobresortiren del Donostia els defensors, i de l'Irún Eguia, Chipla i Sánchez Arana.

L'arbitratge Arriola complí la seva missió amb molt poc encert.

Al primer temps, al cap de dotze minuts marcà Irún el primer dels seus gols en enviar Urziberea la bola al porter local, i tornar la pilota aquest de manera suau. Bugati recollí la pilota i l'envià a la xarxa.

Un minut més tard Irún s'havia assegurat el partit amb un nou punt marcat per Urziberea de cap en rematar un centre de Sánchez Arana.

Els equips: Donostia: Rojo, Arana, Isaba, Arana, Ayestaran, Golaizola, Ortega, Luisito, Cholin, Armando i Arriola.

Irún: Eguia, Berchundí, Mancisidor, Linaresoro, Arana, Querejeta, Bugati, Oyareber, Urziberea, Gipsa, Sánchez Arana.

A ELX

Elche, 1 - Llevant, 0

ELX, 14. — Al camp de l'Elx se celebrà l'encontre del torneig regional Llevant-Elx-Llevant, que fou guanyat pels locals per un a zero. L'encontre es desenvolupà sota l'arbitratge del català Arribas, que amb els seus faltes afavorí l'equip foraster.

El joc, quant a qualitat, va estar de part dels llevantins; però els de l'Elx el superaren en entusiasme. A la primera part els locals aconseguiren l'únic gol; a la segona part dominà el Llevant, encara que els seus mitjos lluitaren tres o quatre atacs afortunats que posaren en perill la porteria de Vidal.

En el Llevant es distingiren Calero i Blay, i en l'Elx Santa Maria, Lito i Min.

Els equips eren: Llevant: Vidal, Herete, Calpe, Dolc, Calero, Porreres, Puig II, Artigues, Blay, Acosta i Gallar.

Elx: Santa Maria, Torregrossa, Pellet, Miralles, Moro, Lito, Sirvent, Nole, Clemen, Min i Baeza.

A BILBAO

Baracaldo, 2

Athletic de Bilbao, 0

BILBAO, 14. — Ahir a la tarda el Baracaldo, en el seu terreny de Lascasas, va batre l'Athletic per dos gols a cap. Aquest partit, que fou resultat el de l'emoció de la temporada, reuní al camp baracaldès molt més públic que el que ha assistit als anteriors celebrats. Fent honor, sens dubte a tal preferència, el voluntari equip baracaldès defensà el seu terreny pam a pam, i en totar amb un Athletic fluix i de davantera pràcticament nul·la, el superà constantment en entusiasme i adreça tècnica i li arrancà els dos punts que es ventilaven en la lluita.

Constantment fou l'amo de la iniciativa l'equip baracaldès, en el qual totes les línies brillaren en semblants merescuts. En canvi en l'equip blanc-vermell, excepció feta dels mitjos aïes i el porter, la resta de la resta fou veritablement mediocre. Gorostiza, que debutava en l'extrem dret, don tan poc joc com el bascu ocupant el lloc contrari, i amb semblant falta de fortuna es desenvoluparen els seus companys de línia.

L'arbitratge, senyor Serrano, amb coherència i fermesa, va saber posar fi a temps al joc dur que iniciaven alguns atlètics, en especial el seu defensor Urbano, que fou amonestat.

Per dues vegades féu el Baracaldo funcionar el marcador en la segona part amb ocasió de sengles rematades de Larrazabal i Zarraga.

Equips: Baracaldo: Antolin, Pablito, Rey, Ortizar, Pison, Julià Ramon, Félix, Chisu, Cachelo, Zarraga i Larrazabal.

Athletic: Ipiña; Urbano Ocello, Claudi, Muguerza, Gerardo, Gorostiza, Iraragorri, Mundo, Vergareche i Eric.

A MALAGA

Malacitano, 2 - Betis, 0

MALAGA, 14. — La baixa forma del Betis continua. Ahir a la tarda, davant el Malacitano, no fou enemic de consideració. Per això, l'equip malacitano va poder dominar-lo i batre'l amb facilitat. El Betis tingué reaccions fugaces, a força d'entusiasme i a la busca de la forma perduda que aviat es desvaní per permetre novament la pressió malacitano. Aquestes reaccions de l'equip sevillà es registraren en la primera part a conseqüència de marcar els locals el seu primer gol i a principis de la segona.

El Betis que pressionà insistint en els últims minuts, no veté augmentant el seu score per no acompanyar-lo la fortuna en el xut.

Foren els millors de l'equip local les línies de mitjos i defenses i l'extrem Muri en l'avantguarda. En el conjunt al·ludí solament Aedo i Saro feren coses d'algun mèrit.

Un gol aconseguí el Malacitano en cada temps i ambdós deguts a Langarita. El de la primera part a conseqüència d'un xut ras, i el posterior en recollir un centre de Meri.

Arbitratge amb regular encert el senyor Muniz.

Equips: Malacitano: Ramos, Chales, Corral, Valentin, Castillo, Alonso, Artoia, Tomasín, Larrazabal, Crespo i Meri.

Betis: Urquiza; Capeto, Aedo; Peral, Gómez Larrinos; Saro, Adolfo, Unamuno, Rancel i Caballero.

A SEVILLA

Recreativo, 1 - Sevilla, 1

SEVILLA, 14. — Els campions d'Espanya solament aconseguiren empatar amb el Recreatiu de Granada en el partit que ambdós equips jugaren el dilluns passat.

El Sevilla realitzà una actuació poc lluita i foren els principals causants del mal resultat produït, els defensors i l'equip local. El porter nacional estigué insegur i el gol que marcaren al

Natació

El Barceloneta, vencedor del IV any trofeu Cucurull

Una lluita magnífica - La potencialitat dels clubs participants

Amb el trofeu Cucurull, escaient jornada que el Club Natació Barcelona organitza a honor d'aquell que fou un entusiasta de la natació el malaguanat Serrà Cucurull, es clausurà la intensa campanya que enguany s'ha portat a cap.

Les magnífiques lluites amb una igualtat existent cada any més marcada, era aquest on més difícil es podia fer un pronostic. I és que hem arribat a una ascensió tan potent amb aquesta plaieja de clubs que avui ja formen la natació selecta de Catalunya, que per raó natural era més fàcil esperar el desenvolupament de les curses que no fer de profetes, i més encara que l'antivellat de forces era l'atractiu més interessant del IV any trofeu Cucurull.

Així ha estat. El Barceloneta, que dos anys seguits era un vencedor absolut, enguany s'ha trobat amb un Terrassa que li ha barrat el pas, fins al punt que ha estat un continuu empat de punts, desfet a darrera hora i que ha fet respirar tranquils els entusiastes del cor del "Bacallà sec", en espera, però del fall que pot donar la Federació en el cas Fonollar.

Hem vist curses impressionants de

SALVO

nies. En els estils el vencedor ha estat el Barceloneta, que ha donat la sensació de superioritat des del primer relleu.

Els infants, bons nedadors per cert, el Catalunya presentà un millor quadre, anant per els la majoria de proves i amb bons llocs en totes les curses. Salvador, un marrec d'elegant estil, ha marcat 1.18 en els 100 lliures, que és tota una marca seriosa per un infantil.

En rellevaments 5 per 50 també foren vencedors, i amb els 50 lliures el Terrassa feta primer per mitjà del seu infantil Franch, que obtenia el temps de 34 segons 2 dècimes. Els salts, balança, en aquestes jornades per l'obtenció del IV any trofeu Cucurull, hem trobat un Muntañer no gaire afinat. En el trampolí féu coses passables. En balança, no gens especialitzat, fou superat per Lanuza, que malgrat el seu poc entrenament, portà a cap una regularíssima actuació. Aquesta foren els vencedors en trampolí i balança. Els altres llocs els disputaren Cervera, Guàrdia, Ferré i altres, que feren de tot, coses bones i dolentes.

El conjunt ha estat magnífic. Hem assistit a dues jornades emocionants i on s'ha viscut moments de veritable entusiasme. Els crics de guerra dels clubs han donat un aire enjagat i una atmosfera verament esportiva. Els aplaudiments no s'han estatat. Un públic nombros i en les dues sessions ha mostrat la seva afició, i un conat de protesta a darrera hora, amb un senyor jutge de salts.

El conjunt ha estat magnífic. Hem assistit a dues jornades emocionants i on s'ha viscut moments de veritable entusiasme. Els crics de guerra dels clubs han donat un aire enjagat i una atmosfera verament esportiva. Els aplaudiments no s'han estatat. Un públic nombros i en les dues sessions ha mostrat la seva afició, i un conat de protesta a darrera hora, amb un senyor jutge de salts.

El conjunt ha estat magnífic. Hem assistit a dues jornades emocionants i on s'ha viscut moments de veritable entusiasme. Els crics de guerra dels clubs han donat un aire enjagat i una atmosfera verament esportiva. Els aplaudiments no s'han estatat. Un públic nombros i en les dues sessions ha mostrat la seva afició, i un conat de protesta a darrera hora, amb un senyor jutge de salts.

El conjunt ha estat magnífic. Hem assistit a dues jornades emocionants i on s'ha viscut moments de veritable entusiasme. Els crics de guerra dels clubs han donat un aire enjagat i una atmosfera verament esportiva. Els aplaudiments no s'han estatat. Un públic nombros i en les dues sessions ha mostrat la seva afició, i un conat de protesta a darrera hora, amb un senyor jutge de salts.

El conjunt ha estat magnífic. Hem assistit a dues jornades emocionants i on s'ha viscut moments de veritable entusiasme. Els crics de guerra dels clubs han donat un aire enjagat i una atmosfera verament esportiva. Els aplaudiments no s'han estatat. Un públic nombros i en les dues sessions ha mostrat la seva afició, i un conat de protesta a darrera hora, amb un senyor jutge de salts.

El conjunt ha estat magnífic. Hem assistit a dues jornades emocionants i on s'ha viscut moments de veritable entusiasme. Els crics de guerra dels clubs han donat un aire enjagat i una atmosfera verament esportiva. Els aplaudiments no s'han estatat. Un públic nombros i en les dues sessions ha mostrat la seva afició, i un conat de protesta a darrera hora, amb un senyor jutge de salts.

El conjunt ha estat magnífic. Hem assistit a dues jornades emocionants i on s'ha viscut moments de veritable entusiasme. Els crics de guerra dels clubs han donat un aire enjagat i una atmosfera verament esportiva. Els aplaudiments no s'han estatat. Un públic nombros i en les dues sessions ha mostrat la seva afició, i un conat de protesta a darrera hora, amb un senyor jutge de salts.

El conjunt ha estat magnífic. Hem assistit a dues jornades emocionants i on s'ha viscut moments de veritable entusiasme. Els crics de guerra dels clubs han donat un aire enjagat i una atmosfera verament esportiva. Els aplaudiments no s'han estatat. Un públic nombros i en les dues sessions ha mostrat la seva afició, i un conat de protesta a darrera hora, amb un senyor jutge de salts.

Bàsquet

El Patrie, en una final disputadíssima amb el Rayo, s'adjudica netament el Campionat d'Espanya

PREFACI

Les tres sessions d'aquest campionat d'Espanya ens han conduït a una final que prometia ser la setmana passada i que era l'últim de tots els que s'apuntaven en aquest esport.

Una final Patrie-Rayo era el resum de totes les converses d'aquests darrers dies i era la cobrança de tots els esports. El camp de Castella i el camp de Catalunya, cara a cara. Els partits preliminars ens han portat a aquesta final i hom ha pogut expansionar-se a plaer i ha tingut ocasió de constatar que els quaranta minuts de joc responien a la final que tohom esperava.

El bàsquet, aquest esport despreciable, encara per un sector força important d'esportistes, han conquerit el cor d'una mltitud de ciutadans que ahir a la tarda es traslladaren a les pistes de tennis del Parc Municipal. El nerviosisme encomanadís del joc va filtrar-se intensament a tots els assistents a l'última sessió del Campionat d'Espanya d'aquany i l'entusiasme en constatar el vencedor fou desbordant. Els nostres jugadors van ésser ovacionats i d'una a pes de braços fins a la pista presidencial on el senyor A. Soto, conseller gestor de la Generalitat, en nom de la Federació Espanyola, lliurà al capità Maurier la Copa, donant de l'excel·lentíssim President de la República.

Val a dir que el Rayo Club — i el resultat ens ho demostra — és el més digne continuador de l'actual campio peninsular, però ens cal afegir que l'equip campio de Catalunya lliurà una partida que començava inferior a la que hom podia esperar en una final com la d'ahir. El resultat de dos a nou al mig temps, respon eloquentment al nostre comentari.

No volem extendre'ns amb divagacions en aquesta remarc global i anem a ocupar-nos en forma sintètica dels equips participants en aquest campionat.

Abans que tot una cosa hem de manifestar, i és la gran nota de simplicitat esportiva que s'observa en la pràctica dels equips valencians. La F. U. E. i el Regimènt número 13 d'Infanteria, equips participants del País Valencià, han demostrat en el curs de les tres sessions tot aquell entusiasme i aquella voluntat sols possible en aquells equips que percatats del seu valor es rendeixen davant la superioritat tècnica de llurs contrincants adquirint ràpidament pel seu comportament el favor del públic. Els dos equips, estudiants i militars, presentats per la Federació Valenciana, han aconseguit establen els resultats adversos i fins el darrer moment de cada partit han rendit tot el seu saber.

Castella per la seva banda ha aconseguit ja des del principi com a regió favorita i llurs jugadors han respost com a tals.

En el transcurs de les tres sessions ha estat bo d'apreciar la gran diferència existent entre el Rayo i els campio castellà. El Madrid. La mateixa diferència que ha existit entre els nostres campions i sots-campions, però amb la particularitat que en els regles del Laletà hi ha mancat la seva força efectiva. De trobar-se el Laletà en condicions d'arreglar el seu mig Muscat, tal vegada hauria variat el programa de la darrera sessió.

El Madrid tret Ortega no té elements que el puguin fer temible en les semifinals d'un Campionat d'Espanya. El Rayo, en canvi, és tot un equip que pot competir amb entera ponderança.

I finalment, el Patrie ens ha demostrat en la final ésser un campio-níssim equip, bregat ja en lluites basquetbolístiques i no mancat de recursos per a assolir amb relativa esportivitat, però amb netedat d'acció, un campionat peninsular que en altres equips els hauria estat difícil de conquerir.

EL DISSABTE MATI I TARDÀ
Neptú una vegada més s'indispone amb els organitzadors d'un esport al aire lliure i desllia la primera sessió del Campionat d'Espanya. Això perjudica enormement l'afluència de públic i en virtut de la persistència plujà quedà reduïda la sessió del mati a un sol partit i tan sols se'n celebraren dos a la tarda, a fi de completar la primera jornada.

El mati del mati anà a càrrec del Rayo i el Regimènt núm. 13 d'Infanteria. Aquest mati tingué lloc, en certs moments, sota una pluja torrencial, la qual cosa el desllia completament, a part que per la neia superioritat de l'equip madrileny, el partit tampoc no va tenir interès.

El primer temps acabà amb el resultat de 22 punts a 6 favorable als castellans i el segon, mentre els del Rayo marcaven 10 punts més, els valencians, que actuaven en un pla d'inferioritat, no van assolir marcar.

Equips:
Patrie: P. Alonso (6), Morado (2), E. Alonso (8), Ruano (4), Vitorica (13) i Alibañá (8).
Regimènt núm. 13 d'Infanteria: Arrainz, Goig (3), Pastor (2) i Riera (1).

El primer partit de la tarda anà a càrrec del Patrie amb el Madrid F. C., sots-campio castellà. L'equip català dominà gairebé durant tota la partida, imposant-se per la seva millor classe ja en el primer temps amb el resultat de 18 a 4.

A la segona meitat els catalans continuaren jugant millor i després d'una bona exhibició de joc es feren mercedament del partit per 35 punts a 10.

Equips:
Patrie: Maurier (1), Borrell, Font (10), Arnaud (6) i Mitchell (18).
Madrid: Arnal, Olives (2), Pedraza, Botella (2), Negrin, Ortega (2) i Escarpizo (4).

EQUIP DE LA S. S. PATRIE, DE BARCELONA, CAMPION D'ESPANYA 1935 - 36

Un aspecte de la pista de tennis de Montjuïc durant el partit final del Campionat d'Espanya de bàsquet entre el Rayo, de Madrid, i el Patrie, de Barcelona (Foto Berd-Buyosa)

Equips:
Laletà: Domingo (3), Martínez (2), Prieto (4), Alberti (2), Guix (3), Liebot (5) i Antinez (2).
F. U. E.: Bonet, Albiol (2), Sancho (2), Espinosa (4) i Espert.

El matí
Correspondent a les semifinals tingué lloc el Rayo-Laletà, partit que desvetllà un interès especial, ja que en el cas de vèncer el Laletà classificava els dos equips catalans en el lloc finalista.

El mati en qüestió es decidí a favor dels "raigistes" que a la primera part portaven l'avantatge de 4 punts i que a la segona part la consolidaven per 42 a 22.

Equips:
Rayo: Vitorica (8), Alonso (F.), Alibañá (5), Morado (2), Alonso (6), Martínez (4) i Alonso (9).
Laletà: Alberti (3), Martínez (1), Prieto (9), Antinez (2), Guix (6) i Liebot (1).

El segon mati i amb caràcter amistós, anà a càrrec de la F. U. E. i el Patrie, que assolí al primer temps un 25 a 9 i confirmava la seva superioritat en acabar amb 23 punts d'avantatge.

Equips:
Patrie: Soldana, Maurier (2), Henry (11), Arnaud (12) i Mitchell (10).
F. U. E.: Sancho (2), Bonet, Arnal, Espinosa (3), Cantó (6) i Beltrán (2).

I el tercer partit el sostingueren entre el Madrid i el Regimènt núm. 13 d'Infanteria, el resultat final del qual havia de classificar el vencedor per a disputar el quart lloc amb el vençut del Patrie-F. U. E.

Vencé per un creixent tancat el Madrid, i a les ordres del col·legiat senyor Ponç s'arreglaren els equips com segueix:

Equips:
Madrid: Ortega (12), Arnal (6), Pedraza, G. Olives (7), Botella (4) i Escarpizo (16).
Regimènt núm. 13 d'Infanteria: Bonet (3), Albiol, Espert (5), Sancho (8) i Espinosa (5).

LA FINAL
Abans de començar el partit final, els equips de la F. U. E. i el Madrid es feren el quart lloc amb un partit de fases interessants que els madrilenys sense gaire esforç s'apuntaren mercedament.

Equips:
Madrid: Ortega (24), Olives (4), Arnal (3), Negrin (2), Botella (4), Escarpizo (10) i Pedraza.
F. U. E.: Tlierno (1), Arnal, Goig

(3), Pastor (4), Riera (3) i Sánchez. Seguidament a les 430 puntualment sortiren els dos cinc finalistes i es començà la lluita.

Començà el partit a les 433 i al minut escàs s'encarrega Mitchell

d'aconseguir el primer punt per al seu equip. Al cap de set minuts el tancat assenyalà 6 punts favorables al Rayo per gràcia de Morado i Ruano.

Font s'apunta una tirada lliure i

Atletisme

El festival d'ahir a l'Estadi de Montjuïc

El valencià Lacomba enderroca el rècord d'Espanya del salt d'açaria saltant 1'82 metres

Ahí s'obriren novament al públic i als atletes les portes de l'Estadi de Montjuïc, que han romàs tancades durant algunes setmanes a causa de les obres de reparació que s'han efectuat a les pistes.

Certament que la manca de l'Estadi ha influït no poc en l'ambient general del nostre atletisme, que per aquella causa ha perdut alguns adeptes, i altres abandonaren llurs entrenaments abans de veure's obligats a practicar l'atletisme en terrenys inadequats i fins perjudicials; però alegrem-nos, dintre tot, de l'una cosa i de l'altra. Els que no han tingut paciència han demostrat no sentir una afectió prou aconduïda per als esports atlètics.

I, per altra banda, l'estat en què han quedat les pistes (la circular, principalment), ens obliga a considerar com era de fonamentada aquesta reparació que s'ha operat, i el profit que en endavant podran treure'n els atletes, amb les magnífiques condicions que aquella ofereix, encara que ahir, a causa de la pluja que caigué durant el mati de dissabte (que obligà a ajornar el festival de la Federació), es trobaven una mica toves.

Amb motiu d'aquesta, dignem-nos recordar de l'Estadi la Federació Catalana d'Atletisme hi celebrà un festival, l'atracció principal del qual consistia en l'intent, entre altres, del valencià Josep Lacomba, contra els rècords d'Espanya dels 110 metres tanques i salts d'alçaria.

Jaume Angel i Grau Garcia també havien anunciat llurs propòsits de millorar els tres mil metres

(cursa) i mitja hora (marxa). El primer no pogué actuar a causa d'haver tingut la desgràcia de perdre per sempre la seva estimada germana (pel qual motiu li adreçem, des d'aquestes columnes, el nostre pregó condol), i Garcia, per haver-se produït a l'Estadi un lamentable accident, del qual donarem compte després, que ocasionà una pèrdua considerable de temps, fins a l'extrem que la forosa impossibilitat l'intent d'aquell atleta.

Josep Lacomba, atractiu principal d'aquest festival, amb hem dit anteriorment, reeixí esplèndidament en una prova, reeixint en un centímetre el rècord d'Espanya del salt d'alçaria, que des del 25 de juliol del 1925 posseïa el bilbat Irigoyen en 1'81 metres. El públic, bastant nombros, premià amb una entusiasta ovació la gesta del valencià, gran animador dels esports atlètics a València.

Josep Lacomba saltà 1'82 metres amb gran serenitat. La barra transversal trontollà lleugerament, però no caigué. Lacomba encara intentà millorar aquesta marca, col·locant el llistó a 1'84 metres. Però cansat de l'esforç realitzat en els intents anteriors, no pogué superar aquesta alçaria.

Després de tot, no creiem que aquesta nova marca perduri molt de temps. Serà el mateix Lacomba, quan s'ho proposi, qui la millorarà. Reuní prou condicions morals i físiques per a aconseguir-ho.

En el segon intent, contra el rècord dels 110 metres tanques, Lacomba no pogué obtenir més que el temps de 16 segons i 7 dècimes. Però també aquest rècord és a l'abast d'ell. Ahir diversos factors s'oposaren a l'obtenció d'una marca superior. Era tard quan s'efectuà aquesta cursa, i a l'Estadi feia molta humitat. Afegim a això que la pista era poc dura i, finalment, que Lacomba no actuà contra competidors de prou talla.

amb tres punts més aconseguits pel Rayo finalitzà el primer temps.

S'incia la segona part amb lleuger avantatge madrileny en assolir un punt més Morado i s'arriba als vuit minuts de joc de la segona part amb el resultat de 10 a 18. Font obé un altre doble als 10 minuts i al poc temps falla una tirada gairebé segura. Maunier en una jugada personal i per cames ajuda a augmentar el seu tancat, i als 17 minuts per obra del mateix jugador empaten. Als pocs segons d'aquesta jugada, Arnaud obé dos dobles més en unes combinacions emocionants, i en una tercera falla una cistella segura. Amb dos tirades de Font i Ruano, respectivament, acaba la segona part amb el marcador, puix que el Patrie, amb els pocs segons que li queden de joc s'empra a fons, i en una passada retrassada i segur de no avançar, va fent un seguit de jugades combinades sense perdre el baló, les quals li permeten esperar el xut final, adjudicant-se amb quatre punts d'avantatge el títol de campions peninsulars.

Equips:
Patrie: Maunier (1), Borrell (2), Font (9), Mitchell (5), Arnaud (4) i Henry (2).
Rayo: P. Alonso (2), Mirado (4), Vitorica (2), Ruano (7) i E. Alonso (4).
L'arbitratge del senyor Manent, energic i bo.

RESULTATS

DE LES TRES SESSIONS

Primera sessió:
Rayo 41; Regimènt 13 a 6.
Patrie 35; Madrid F. C. 10.
Laletà 25; F. U. E. 8.
Segona sessió:
Rayo 42; Laletà 22.
Patrie 35; F. U. E. 13.
Madrid 47; Regimènt 13 a 11.
Tercera sessió:
Madrid 45; F. U. E. 21.
Patrie 23; Rayo 19.

CLASSIFICACIO

Patrie (Catalunya).
Rayo (Catalunya).
Laletà (Catalunya).
Madrid (Castella).
F. U. E. (València).
Regimènt 13 a (València).

ELS COMENTARIS DE RITUAL

El senyor Aguirre, vice-president de la Federació Espanyola:

—Jo crec que el Patrie s'emporta el títol de campio d'Espanya perquè l'ha sabut conquerir en els darrers segons de l'encontre — potser per veterania — però que el Rayo l'ha defensat a pit obert.

Armand Maunier:
—Hom guanyat perquè l'entusiasme ha pogut més que altres coses — ens diu somrient, tot i abraçant Peric Alonso, que se'l mira amb cert aire d'enveja.

Marià Manent:
—Estava cregut en els primers moments del mati que el Rayo es faria seu el campio d'Espanya, no sense dificultats, però el Patrie en els seus darrers moments m'ha convençut, és de molt més fons.

El senyor Bricall:
—El Patrie ha demostrat en els darrers minuts tenir molt més de fons que els madrilenys.

El senyor Mari, president de la Catalana:
—Estic content del resultat, encara que reconec que el Rayo és tot un senyor equip.

FRANCESC MATABOSCH

Llebrers

El Kennel Club de Barcelona és un dels millors canòdroms d'Europa

Com és sabut, Barcelona posseïx, actualment, tres Canòdroms que funcionen regularment.

Per llur situació, per llur emplaçament, per llur organització, el Kennel Club gaudeix d'un públic selectíssim fins a l'extrem que s'ha convertit en lloc de reunió del nostre món elegant.

El nom de Kennel fou adaptat per a distingir-lo dels altres i al mateix temps tenir una paraula de fàcil record pel seu poc nombre de llebrers. Kennel ja és quelcom tan popular a Barcelona com ho pot ésser un altre nom característic de la ciutat.

Per altra banda, el fet de trobar-se el Kennel al final de la Diagonal, a una centenars de metres del Palau de Pedralbes, ha estat motiu més que suficient perquè pogués obtenir una selecció de públic que li ha valgut

els autobusos; però amb l'avantatge que aquest darrer servei està garantit. A la sortida de les reunions nocturnes una interminable corrua d'autobusos (més de quatre-cents) es posen al servei dels concurrents a les carreres de llebrers.

Els programes gaudeixen de gran anomenada al Kennel per la volut dels participants inscrits. Però a tot això cal afegir la perfecta organització que regira en la vida interna del Kennel, la qual afecta a més de cent cinquanta empleats.

Les quadres del Kennel, en el seu temps havien ocupat uns departaments a l'efecte construïts en el propi camp de carreres, però com que augmentava considerablement el nombre d'exemplars, calgué cercar un lloc favorable per a la vida dels llebrers. Afer que resultà en principi difícil,

KENNEL de SARRIA

INAUGURACIO
Dissabte, dia 19

EN EL KENNEL de PEDRALBES continuen les reunions nocturnes TOTES LES NITS. DISSABTES I FESTIUS, TARDÀ I NIT

Tramvies 7, 12, 13, 18 i 15. Autòmnibus lletres P. i S. J., i taxis col·lectius. F. C. de Sarrià, estació BONANOVA

el qualificatiu del lloc més elegant de Barcelona.

Deput a les seves bel·leses i encisos naturals, el Kennel ha pogut situar-se en primera posició. D'ací, doncs, l'interès del Kennel de mantenir i reunir en llurs quadres els millors exemplars, no ja d'Espanya, sinó del bressol llebrer d'Irlanda. Continuant el Kennel rep grans lots de llebrers, per a fer d'aquesta manera més interessants els seus nodrits programes confeccionats a base de deu carreres.

però que després pogués ésser resultat.

Actualment el Kennel Club de Barcelona posseïx uns quadres magnífics. Això queda demostrat si indiquem el seu emplaçament. No gens menys que els terrenys i quadres de l'Hipòdrom estan al servei del Kennel. Cada llebrer ocupa una de les quadres que servien per a cada cavall. Per atendre a la vida i manteniment dels llebrers hi ha una planilla de més de vint-i-cinc individus, sense comptar l'entrenador i el seu ajudant.

Canòdrom GUINARDÓ
CURSES DE LLEBRERS

TOTS ELS DIMARTS I DIJOUS, NIT, I DISSABTES I DIUMENGES, TARDÀ I NIT

Entrada general, 0'50 ptes. — Entrada al recinte i preferència, 1 pta. — Mitjans de comunicació: Autobusos Roca, sortida carrer de Pelayo — Autobusos Lesseps, Passeig de Maragall — Tramvies Horta — TAXIS COL·LECTIUS des de la Plaça de Catalunya

A partir del mes de març les reunions són diàries fins entrat el mes de novembre. De novembre a març se celebren els dijous i dissabtes a la tarda i els festius matí i tarda.

Un excellent servei d'autobusos que neix a la plaça de Catalunya, el qual porta la lletra "P", condueix el públic fins a les mateixes portes del Canòdrom, per quaranta cèntims el seient. Però com que aquest servei públic deixa de funcionar a partir de les nou del vespre, aleshores entren en acció els anomenats taxis col·lectius, que per setanta-cinc cèntims per persona efectuen el mateix servei que

Però... tot no acaba ací. El Kennel Club de Barcelona posseïx un altre Canòdrom emplaçat a la Carretera de Sarrià, al monumental Parc d'Esports, al costat del C. D. Espanyol.

La nova pista de llebrers del Kennel és d'herba i està voltada per una altra pista de Diri-Track, en la qual es donaran simultàniament reunions i hi participaran els aces espanyols i estrangers dedicats a aquesta especialitat, i la inauguració de la qual s'anunciarà per a dissabte vinent, amb un magnífic programa que oportunament es farà públic.

CANODROM-PARK
(Sol de Baix - Travessera de les Corts)

TOTS ELS DIMARTS I DIJOUS, NIT I DISSABTES I DIUMENGES, TARDÀ I NIT

CURSES DE LLEBRERS

Servei col·lectiu de taxis des de la plaça de Catalunya i la plaça d'Espanya

Autòmnibus LLETRA E — Tramvies: línies 7 i 15

Rugby

El primer encontre internacional de la temporada

Es evident que d'encontres internacionals n'hi ha de diferents categories. Hi ha aquells encontres en què hom ja hi va en pla de vençut, degut a la reconeguda superioritat de l'adversari, però dels quals hom espera treure valuosos ensenyances per a més endavant. D'encontres d'aquests n'hem tingut ocasió de presenciar, sobretot, les dues visites que feu l'Estade Toulousain a la nostra ciutat, quan aquest equip era l'exponent màxim del rugby francès. Les desfetes dels nostres jugadors foren catastròfiques, però les ensenyances que n'derivaren foren tanmateix

valuosíssimes, en proporció a les desfetes.

Hi ha després aquells encontres que podríem dir de prova, i que serveixen, sobretot, per a determinar la valia dels nostres propis jugadors, posant-los en comparació amb qualsevol d'una categoria mitjana, amb els quals se sap per endavant que una desfeta sorollosa no és probable, i que fins en un dia de sort resulta possible una victòria. Aquests acostumen a ésser els millors encontres que si bé són internacionals, degut a que els equips pertanyen a nacions diferents, la qualitat dels jugadors que hom oposa als nostres qualsevol és tan mitja, que ja se sap per endavant que cap lliç profissa no podrà treure de la topada, i fins i tot es dubta ja de l'interès que la lluita pugui oferir, degut a la gran superioritat dels nostres homes.

Tot el que hem dit ens releva quasi de fer història del mati d'ahir, que, d'altra banda, no en va tenir

MOBLES PER A OFICINES

Agusti Altaba

C. TALLERS, 29 i 31-BARCELONA

MOTOR AVIACIO

Reunió de la F. A. E. a Saragossa

Ahí es reuniren a Saragossa els delegats dels Aero-Clubs Espanyols per a tractar d'afers relacionats amb la Federació Aeronàutica Espanyola. Hi han anat, naturalment, delegats de l'A. S. de C. i del A. Popular. Tots sabem que en aquesta reunió haurà quedat resolta la qüestió de la fusió d'entitats aeronàutiques catalanes. No és cosa fàcil de resoldre i tampoc no es pot dir que un cop aquestes entitats s'hagin fusionat, les coses aniran millor per a la nostra aviació. Per a redreçar les coses cal buscar nous camins amb bona fe i intel·ligència.

Per altra part, l'aviació catalana no hauria de fer mèrits perquè li sigui augmentada la subvenció anual;

OPEL

des de pessetes 6.950

El cotxe petit que t'acaba de costar menys

ROMAGOSA i Cia., S. en C.

València, 295

és inútil, sempre seran migrades les subvencions que ens vinguin per a qualsevol cosa, per molt que Catalunya se les mereixi. Així és que quan es faci un nou pla de treball és millor comptar únicament amb les nostres pròpies possibilitats.

Si Catalunya vol pot fer molt per la seva aeronàutica.

Lindbergh comandarà el «China Clipper»

Els Estats Units tenen un excellent tipus d'hidroavió multimotor; és el Sikorsky. Molts exemplars d'aquest aparell són utilitzats en les línies aèries de la «Pan American Airways». Ara fa pocs dies ha efectuat els seus primers vols un aparell que és l'extrematització d'aquest últim. El nou hidroavió pot ésser qualificat de gegant. Pot dur a bord trenta-vuit passatgers i cinc homes de tripulació; amida quaranta-dos metres d'envergadura i té una potència total de 3.200 cavalls.

Farà, de moment, diversos vols d'assaig a la regió novaiorquina i després anirà a Califòrnia per emprendre el vol per damunt de l'Oceà Pacífic fins a les costes de Xina. Es sabut que per a aquest vol el coronel Lindbergh serà comandant d'a bord. El personalment ha pres cura del control de la construcció.

Un encàrrec de deu dirigibles

La firma alemanya Otto Brinkmann, que està especialitzada en la construcció de dirigibles petits, ha rebut l'encàrrec de construir deu d'aquestes aeronaus per a una casa americana.

El «meeting» de l'aviació lleugera a Orly

Quinze mil persones varen acudir a Orly per assistir al meeting de l'aviació lleugera. Volaren diversos «Pous» equipats amb diversos motors. Aquesta setmana, al Publi Cinema, es projectarà un reportatge.

Un aeroport que ni com a provisional pot servir

Hem dit moltes vegades que el terreny de la Volateria està en males condicions per a servir d'aeroport. Els avions de gran tonatge, sobretot corren algun risc cada vegada que hi entren o surten. Ara que ve l'hivern amb les pluges empitjorant. Aquests últims dies, dues vegades (que n'haguem tingut esment) el trimotor Douglas, de la companyia espanyola L. A. P. E., s'ha vist precisat a prendre terra a l'aeròdrom particular de la companyia Air France, on aquesta ha fet construir dues magnífiques pistes de formigó.

Tan a la vora que tenim un bon exemple i no el volem veure!

Una Exposició Internacional de Models reduïts

Del 5 al 19 de novembre tindrà lloc una Exposició Internacional de Models reduïts, al local de l'Aeri Club de França. A Barcelona hi ha moltes persones hàbils; per tant, creiem que farem bé aconsellant als qui s'interessin, que demanin un reglament d'aquesta exposició a la «Ligue Aérienne Française», 13, Avenue Victor-Emmanuel III, París (8e).

Una Exposició Aeronàutica a Milà

S'ha obert l'Exposició Aeronàutica de Milà, que, ultra els expositors italians, reuneix constructors francesos, russos i polonesos. Les companyies de ferrocarrils fan el 50 per 100 de reducció als visitants del Saló. L'entrada al qual és gratuïta als socis dels Aeri Club.

Viatges aeris i turístics

En una setmana hem tingut esment d'una vintena de viatges aeris que realitzen aviadors amb avions particulars. Difícil fora parlar en detall de tanta activitat. Un viatge, però, té prou interès perquè l'esmentem. La senyoreta Betty Malcolm, una anglesa de 22 anys que posseeix el títol de pilot del 25 de gener d'enguany, ha fet el següent viatge: Brooklands, Bourget, Strasbourg, Viena, Budapest, Belgrad, Bucarest, Croydon, Anava sola a bord d'un «Plus Moth», de la seva propietat.

No hi haurà Gran Premi de França

L'Automobil Club de França ha decidit suprimir el Gran Premi de França per raons econòmiques. Els Grans Premis costen molt cars, però no és aquesta la raó; el fet és que França no guanya curses d'automòbils amb la fórmula actual. Hi ha constructors francesos que podrien oposar vehicles als que corren sota els colors alemanys i italians, però per a produir aquests bolidos calen quantitats importants que aquests constructors no estan disposats a despendre.

Sembla que es vol proposar una altra fórmula per a suprimir les curses d'aquesta mena de monstres de velocitat i fer néixer una competència entre vehicles d'esport, les característiques dels quals estiguin més en relació amb els cotxes comercials.

Es amb aquest fi que l'Automobil Club de França substitueix el Gran Prix per una cursa de cotxes d'esport a la qual destina la quantitat de 210 mil francs.

La cursa, potser no sigui tan espectacular, però tindrà un interès que no tenen les curses de cotxes especials de gran velocitat i que consisteix en la participació de noves figures que probablement no tindrien mai l'ocasió de destacar-se. Demés, això pot portar perfeccionaments en els vehicles d'esport: acceleració, estabilitat, frens, etc.

Malgrat aquest estat de coses, sembla que la casa Bugatti està preparant cotxes per a les curses de 1936 i que Wimille passarà a ésser corredor d'aquesta cursa.

Es diu, per altra part, que Alfa Romeo no podrà preparar els cotxes per a les curses de l'any vinent, perquè tota la seva producció ha d'ésser material de guerra.

També es diu de les grans curses de Trípoli, copa Acerbo i Gran Premi d'Itàlia, i Mil Milles, que seran suprimides degut a la situació política internacional.

Les activitats del Aeronàutic Club Sant Andreu

Aquesta entitat, que ha estat amb la més gran inactivitat, torna a sorgir per emprendre novament les activitats aeronàutiques amb més fermesa que anteriorment, puix que compta amb un nombre d'associats d'un gran esperit aeronàutic, que permetrà realitzar una nova empremta en profit de l'aviació civil catalana.

Demés, aquesta entitat s'ha adherit a la Cooperativa de Treball Aeri, la qual posseeix un magnífic avió «Farman-Hispano», amb el qual faran els vols de turisme, bateig, propaganda, etc.

Ahí, diumenge, feren els vols de reglament els socis senyors P. Puig, J. Busquets, J. Sija i A. Tinoco. Per al diumenge vinent, en atenció als socis senyors E. Suranyes, P. Ingles, J. Gómez i E. Serrano, per haver de marxar a complir el servei militar, es farà un vol extraordinari, els quals vindran obligats a passar per la Secretaria del Club el divendres vinent, a les deu de la nit.

Temes aero-nàutics al Publi-Cinema

A l'aeròdrom d'Orly es reuneixen i volen avionetes de petita potència

La II volta a Galícia

Cañardo, vené en la primera etapa

Dissabte s'inicià aquesta notable prova ciclista, que només té el defecte de venir una mica tardana.

Fregueren la sortida 34 corredors, entre els quals hi ha molts dels asos espanyols.

La primera etapa, Vigo-Orense, de 198 quilòmetres, no tingué gaire història, venent Marià Cañardo, a l'esprint.

La classificació de l'etapa fou: Primer, Cañardo, 6 h. 55 m.; Segon, Fermi Trueba, en el mateix temps; Tercer, Frederic Esquerre, en el mateix temps; quart, Marià Gascon, en el mateix temps; cinquè, Berrendero, en el mateix temps; sisè, Bachero, en el mateix temps; setè, Havia, en el mateix temps; vuitè, Ciprien Elys, 6 h. 55 m. 4 s.; novè, Dello Rodríguez, en el mateix temps; 10, Sánchez, en el mateix temps; 11, Erba, en el mateix temps; 12, Escuriel, 6 h. 57 m.

La segona etapa de la Volta a Galícia, Orense-Monforte, amb un total de 239 quilòmetres. El recorregut dur, els molts pendents i el llarg de l'etapa, ha fet que els corredors no poguessin desenvolupar una bona velocitat.

S'ha donat la sortida, a Orense, a les 730 del matí. Han pres la sortida 27 corredors, i se n'han classificat 20. Marià Cañardo ha sofert algun retard i ha perdut alguns llocs, a conseqüència d'haver-se-li trencat una de les rodes de la bicicleta i la reparació d'aquesta arria li ha fet perdre molt de temps.

La classificació de l'etapa ha estat la següent: Primer, Marià Gascon, 10 h. 4 m. 30 s.; segon, Fermi Trueba, 10 h. 6 m. 20 s.; tercer, Feliu Rodríguez, 10 h. 8 m. 24 s.; quart, Cañardo, 10 h. 12 m. 24 s.; cinquè, Bachero, en el mateix temps.

La classificació general és aquesta: Primer, Gascon, 16 h. 59 m. 30 s.; segon, Trueba, 17 h. 1 m. 20 s.; tercer, Rodríguez, 17 h. 3 m. 28 s.; quart, Cañardo, 17 h. 8 m. 24 s.; cinquè, Bachero.

El repte de Cañardo a Lluçia Montero

Com a conseqüència de les manifestacions fetes per Lluçia Montero a diversos periodistes, en les quals posava en dubte la netedat de la victòria assolida per Cardona i la brillant reacció de Cañardo, aquest s'ha sentit molest en alt grau.

Nosaltres forem dels primers a respondre a l'articulista de «Ya» (que fou el que llança la «pedra») perquè evidentment, sols la mala fe es trasllua en les ratlles escrites. Però, fent bona aquella sentència de «Acusa, que

la segona etapa de la Volta a Galícia, Orense-Monforte, amb un total de 239 quilòmetres. El recorregut dur, els molts pendents i el llarg de l'etapa, ha fet que els corredors no poguessin desenvolupar una bona velocitat.

S'ha donat la sortida, a Orense, a les 730 del matí. Han pres la sortida 27 corredors, i se n'han classificat 20. Marià Cañardo ha sofert algun retard i ha perdut alguns llocs, a conseqüència d'haver-se-li trencat una de les rodes de la bicicleta i la reparació d'aquesta arria li ha fet perdre molt de temps.

La classificació de l'etapa ha estat la següent: Primer, Marià Gascon, 10 h. 4 m. 30 s.; segon, Fermi Trueba, 10 h. 6 m. 20 s.; tercer, Feliu Rodríguez, 10 h. 8 m. 24 s.; quart, Cañardo, 10 h. 12 m. 24 s.; cinquè, Bachero, en el mateix temps.

La classificació general és aquesta: Primer, Gascon, 16 h. 59 m. 30 s.; segon, Trueba, 17 h. 1 m. 20 s.; tercer, Rodríguez, 17 h. 3 m. 28 s.; quart, Cañardo, 17 h. 8 m. 24 s.; cinquè, Bachero.

La II Volta a Espanya constarà de 4.400 kms. i 24 etapes

S'ha començat ja a projectar el que serà la vinent Volta a Espanya. Els organitzadors no s'han espantat davant els treballs que representa una prova d'aquesta envergadura, i així com la Primera Volta a Espanya només tingué 14 etapes, la d'aquest any en tindrà 24. L'augment és, doncs, considerable; gairebé el doble.

Hi haurà set dies de descans; per tant, en conjunt, la Volta espanyola durarà 31 dies. Més llarga que la Volta a França. Prosperem, doncs!

El recorregut és de 4.400 quilòmetres. Cal remarcar que divuit etapes seran inferiors als 200 quilòmetres.

quelsom restarà», l'afar ha pres un caire més important per haver-s'hi barrejat el protagonista més «perjudicat», l'irunès Montero.

Per això trobem lògica l'actitud de Cañardo, el qual ha manifestat a un company de premsa, que «Reptava Lluçia Montero a una cursa igual a la del Campionat i a celebrar a Madrid. No dic que m'és igual a Sant Sebastià — manifesta Cañardo — per-

JIMENO, vencedor de la carrera «Costa de Sant Ramon» (Foto Berd-Buyosa)

que això m'originaria despeses i a ell no.

No obstant, hem de dir que Cañardo posa massa noblesa en el seu gest, per tractar amb gent que no sap perdre.

En les luites Montero-Cañardo (contra el rellotge) el nostre campió en les seves victòries ha estat molt per damunt de Montero, mentre aquest ho féu per la mínima diferència.

Dubtem que Lluçia Montero accepti el repte, tot i que el fora el menys perjudicat en cas de perdre.

rectificant el defecte de la passada Volta (que nosaltres criticàvem al d'etapes de més de 200 quilòmetres i algunes de 300).

La data de celebració serà aproximadament la mateixa que la de l'any passat.

Oportunament en parlem amb més extensió.

L'stayer espanyol Prieto és socorregut pels alemanys

Antoni Prieto, l'excellent stayer espanyol que tan bons resultats obtingué sempre en les seves participacions a l'estranger acaba de rebre una prova d'afecte dels corredors alemanys. Com es recorda, Prieto sofri un accident greu i actualment està hospitalitzat a Berlín. Per això, els corredors alemanys Krewer (ex-campió mundial) i Seuter, han proposat als organitzadors d'Elberfeld, celebrar una reunió ciclista a benefici d'Antoni Prieto.

Immediatament Moeller i Wissbroecker s'han adherit al projecte. Ens sembla que l'exemple dels corredors alemanys fóra digne d'imitar pels seus compatriotes, amb l'organització d'un acte semblant.

La carrera de veterans

Bibià Múrcia i la U. S. C. Sant Andreu, juntament amb Martínez (49 anys) són els campions

L'Agrupació Velocipèdica Hostafrancs ha aconseguit un altre èxit d'organització dels molts que ja porta assolits aquest any, en posar nova-

ment en disputa una cursa que des del 1922 es trobava retirada del calendari ciclista. La cursa en qüestió no és altra que la II Campionat Ciclista de Barcelona de Veterans i l'esmentada entitat arrenjarà sota les ordres del jutge àrbitre Josep Marro, vint-i-sis participants dels trenta-cinc inscrits. Els vencedors feren una cursa molt meritoria, i en general tots els participants, si hom té en compte el temps emprat. L'itinerari era el següent: Carrer de Tarragona, Diagonal, Pedralbes, Esplugues, Cornellà, Sant Boi, Molins de Rei, Maslès, Ullastrell, Terrassa, Rubí, Espinosa, Molins de Rei, Sant Feliu, Esplugues, Diagonal carrers d'Urgell, París i Tarragona. En total 85 quilòmetres. Els lluitadors han estat els germans Múrcia, Vallibèra, Coll i Rovira i Marrugat. Els quatre primers s'han separat dels dos darrers al cim de l'Ullastrell i amb franc avantatge han arribat a la meta amb la següent classificació: Bibià Múrcia, 34 anys, U. S. C. Sant Andreu, 2 h. 36 m., sobre cicles Rycly-Múrcia; Múrcia, 33 anys; Vallibèra, 32 anys; Coll, 3 anys; Rovira, 33 anys; Llaseras, 32; Gallejo, 35; Martínez, 49; Villaroya, 36; López, 32; Villarasa, 35; Tintorer, 33; Glibert, 33; Anguera, 47; Rodó, 33; Ramos, 35; Vicente, 39; Domènec, 36; Rodó, 33 anys.

Classificació especial de més de 40 anys: Martínez, 49 anys; Anguera, 47. Classificació per entitats: Copa «El Mundo Deportivo» U. C. Sagrera-Sant Andreu, 10 pts; E. C. Català, 27 punts; A. V. Hostafrancs, 29 punts.

La interessant pel·lícula del combat Joe Louis-Max Baer.

La reunió de dimecres a l'Olympia. — Paulino, encara.

Gastañaga, vencedor per k. o., i Arilla batut de la mateixa manera. — La reunió benèfica d'aquesta nit al Gran

Price

Aquesta setmana hem anat al Savoy a veure el film del combat Joe Louis - Max Baer. Indiscutiblement és dels millors documentals de boxa que ens ha servit el cinema. És clar, de fotografia, molt ben presa, i permet apreciar amb detall tots els moments interessants de les quatre repeses que va durar el combat. Els moments culminants, els de les caligues de Max Baer, són passats, també, al «releu», i d'aquesta manera es pot apreciar encara amb més exactitud la netedat dels cops de Joe Louis i la precisió dels seus punxos. Millor que en totes les ressenyes que vam llegir de tal combat, el lleng ens mostra l'agilitat extraordinària de Joe Louis, la gran serenitat amb què va dur el combat i, sobretot, la facilitat amb què fela arribar constantment al rostre de l'ex-campió la seva duríssima esquerra en directe, que fou l'arma principal amb la qual va abatre el fotogènic Max. Meravella de debò veure en acció aquesta esquerra com poques n'hem vistes.

I el lleng ens ha fet veure ben clarament que Baer oposà al negre una resistència gairebé nula. Llevat de dues reaccions que no alteraren la gran tranquil·litat de Louis, Max Baer no va fer absolutament res més que aguantar en tot el possible les escomeses del seu vencedor. El film ens presenta un Baer lent, pesat, indecís, incapaç d'evitar un directe d'esquerra que al llarg de les quatre repeses li vingué al rostre a dotzenes de vegades i sempre en idèntica forma. Contrasta extraordinàriament aquesta lentitud amb la sorprenent agilitat del negre. Realment, hi havia entre els dos homes una diferència tan gran, que el combat no es podia acabar de cap més manera. Gairebé en tots els moments del combat semblava que Baer no tingués cap interès a evitar la desfeta.

Es indiscutible que si Joe Louis en totes les seves actuacions té l'encert d'aquesta vegada i troba adversaris que s'ho prenguin amb tanta resignació com Baer, arribarà on es proposi.

El dimecres passat hi va haver a l'Olympia una interessant reunió, a base dels nous valors de la boxa catalana: Lozano, Arias i Fenoy II. Els dos primers van tenir com a adversaris l'algeri Young Pérez i el francès Parisís, respectivament. Aquests dos noms, en especial el de l'ex-campió del món dels mosques, semblava que havien d'atraure l'atenció dels aficionats, però no fou així, i la reunió resultà un fracàs econòmic, capaç de descoratjar l'organitzador més disposat al sacrifici. És que acabat Gironès, ens hem de creure que s'ha acabat la boxa a Catalunya. És que Lozano i Arias no estan prou qualificats per a prometre combats interessants? Nosaltres creiem que sí, però es veu que l'afició barcelonina va opinar d'una manera ben diferent. Esperem que vindrà una època millor.

Esportivament, la reunió fou per als nostres púgils un èxit. Lozano, davant el difícil Young Pérez, va fer un combat molt valent i portat amb molt de cervell. Alguns eterns descontents van mostrar-se disconformes amb el fall que li donava la victòria, però sense gens de raó. Quant a Arias, direm que no va desmerèixer gens de la magnífica impressió que havia produït en els darrers combats de la seva recuperació. Parisís l'havíem vist contra Fillo Echeverría i sabem que era un home molt dur i molt perillós, i si no ho haguéssim sabut, la seva actuació de dimecres davant Arias ens hauria convençut per complet. Fenoy III guanyà per k. o. de seguida. No tenia contrincant.

Com a notícies a remarcar hi ha aquests tractes que tenen Paulino Uzcudun i el manager de Joe Louis per a un combat que se celebraria a Chicago. Paulino sembla que ja s'ha fet càrrec de rebre una pallissa. Val més així. També es parla de si el base farà un combat amb Georges Godfrey, el flamant campió del món de via estreta.

A Amèrica dos púgils espanyols han obtingut dos resultats remarcables. Un de bo — el triomf per k. o. d'Isidoro Gastañaga davant Joe Sekyra — i un de ben dolent — Arilla batut per k. o. en dues repeses —. Es veu que Marian Arilla ja ha arribat al capdamunt de la seva carrera pugilística i ara ha emprès la davallada a tot gas. Desitgem que sigui a temps a frenar.

I per acabar, donarem el programa de la reunió que a profit dels hospitals barcelonins tindrà lloc demà a la nit al Gran Price, a base de combats a l'americana de quatre rounds de dos minuts. Hi prendran part gairebé la totalitat dels campions de l'època heroica de la boxa espanyola, secundats per altres elements de la mateixa època. Els catorze combats combinats són els següents: Montero-Ibáñez, Ortiz II - Santamaría, Pere Puig-Barcons, Ortiz I-Marin, Alberich-Molero, Zaragoza-Salvany, Miró-Vallespín, Moro-Murall, Aparici-Perand, Frank Puig-Jim Moran, Aixà-Larroy, Mora-Martínez, Frank Roche-Kamaloiff i Joe Valls-Pere Sáez. Com a final s'anuncia una exhibició d'esgrima a base de l'excellent actor cinematogràfic i ex-campió d'Espanya de les tres armes, el bon amic Fèlix de Pomés. El fi benèfic de la reunió i la curiositat de veure en acció aquests ex-campions han ben predisposat els aficionats.

QUENSBERRY

Camions i Omnibus

D'Ocasio

De tots preus, marques i tonatges. Provenients de canvis amb unitats de les marques

G. M. C. BLITZ BEDFORD

Joan Flotats

TAMARIT, 95 i 97
Telèfons 31506 i 32986

Barcelona